

Två

Jag går in genom de stora blå portarna. Värmen slår emot mig och håret reser sig på armarna.. Kylan har lämnat spår i form av rödrosiga kinder och bleka läppar. Klockan har hunnit bli fem. Jag har precis klivit av bussen och tagit den korta promenaden till sjukhemmet där mormor har sin tillfälliga lilla lägenhet. Jag stannar upp vid korgarna som hänger på väggen innanför entrén och drar plasticskydd över skorna. Nästa dörr leder till det gemensamma samlingsrummet. Doften av halvfabrikat, mögliga väggar och intorkat svett lägger sig som en tjock hinna i näsan. Jag mår illa. Ser mig omkring och undrar om de känner det. Stanken. Kanske är det bara jag. Kanske är det för att allt känns så fel.

Vid det stora bordet bredvid bokhyllorna sitter en gammal man och sover. Ur mungipan glider små droppar av saliv som ringlar sig över hakan och bildar en blöt fläck på den urtvättade skjortan. En gammal dam sitter i sin rullstol intill väggen. Hon gråter. Framför henne sitter en sköterska med båda händerna på damens knän och försöker att trösta. Damen sluddrar och orden blir aldrig riktigt klara. Samtidigt vankar en annan gammal man omkring i rummet och frågar efter sina glasögon. De sitter på hans huvud. Jag nickar åt en av sköterskorna och fortsätter gå genom korridoren. Jag tittar in genom glasrutan till köket medan jag tassar på tå förbi. Två i personalen sitter och äter tillsammans med en grupp boende. Jag höjer handen för att vinka och får ett leende tillbaka från en av sköterskorna. Jag kan inte förmå mig att le tillbaka, hur mycket jag än vill.

Fjärde dörren till höger. Den är grå. Tjock och välisolerad för att inte störande ljud ska tränga sig in i rummet. På dörren står hennes namn på en vit papperslapp, Zenta Gustafsson. Jag tryck-

er försiktigt ner handtaget och öppnar dörren. Smyger in i den lilla hallen och stänger efter mig. Står stilla där ett tag, vill höra om hon är vaken eller om hon sover. Inte ett ljud, bara ett långsamt vibrerande brus i samma takt som de tunga andetag. Jag går in i det mörka rummet och ser henne ligga på sängen. Bröstkorgen rör sig ansträngt upp och ner. Jag betraktar henne i tystnad, vågar knappt röra mig. Hon ser ut som en skör liten fågel mellan de tunna lakanen. Det går en slang från näsan, vidare över sängkanten. Den ringlar sig likt en orm över golvet till syrgasmaskinen. Den som håller henne vid liv. Jag sätter mig försiktigt på en stol som står intill sängen. På nattduksbordet står en kaffekopp med ett sugrör i. Det ser orört ut. Är säkert kallt. Jag reser mig upp igen för att gå ut och brygga lite kaffe. Vi kan kanske behöva det båda två. Medan jag fyller filtret hör jag hur hon rör sig inne i rummet. Det gnisslar i sängramen och hon ger ifrån sig ett tungt pustande, sedan blir det tyst igen. Jag trycker på bryggaren och sköljer ur den gamla koppen innan jag tar ner två koppar till.

Det puttrar och bubblar ute i köket. Jag flyttar stolen lite närmare sängkanten. Tittar på hennes tunna, knotiga händer som vilar över täcket. Man kan se varenda ben, varenda sena. Hennes hår är kort och tunt. Hyn i ansiktet är glåmig. Djupa fåror lämnar spår efter livet runt hennes ögon och läppar. Huden är torr och tunn. Nästan genomskinlig. Som glas. Hon rör sig igen, ögonlocken flimrar och hon öppnar ögonen. Hon ser sig förvirrat omkring. Jag lägger handen mot hennes kind och kramar om hennes hand med andra.

”Hej mormor”,

Jag lutar mig fram och kysste henne på pannan.

”Åh, hej älskling...”

Det rosslar i halsen på henne. Hon hostar till, lyfter hastigt handen mot munnen och börjar hosta ännu mer. Tårarna rinner och jag torkar bort dem med min tröjärm. Håller kvar hennes hand. Jag ville ge henne av mina andetag. Hjälplosheten skär som en kniv i mig. Om det ändå kunde vara annorlunda.